

PARLEM AMB

Pere Renom

PRESENTADOR DEL 'QUÈ, QUI, COM'

A finals de l'any 2010, TV3 es posava en contacte amb la colla per demanar la nostra col·laboració per un programa del 'QuèQuiCom' (programa de ciència del Canal 33) dedicat als castells. Una de les peticions que feien és que el seu reporter, en Pere acudís als assajos i pogués realitzar algun castell. El vam tenir amb nosaltres un parell de mesos i va debutar amb el 4d6a que vam fer a Valls per la Candela. Li hem fet algunes preguntes sobre la seva experiència a la nostra colla.

LLUÍS CASAS

Abans d'entrar en contacte amb el món casteller pel programa, quin era el coneixement que en tenies?

Coneixia la nomenclatura, sabia què és un 4d9 o un 2d7, sabia també que l'acotxador se situa per sota de l'anxaneta i que és el casteller més menut per facilitar que l'anxaneta li passi pel damunt. També sabia que, en principi, un castell de 4 és més fàcil que un castell de 3, i que al seu torn un castell de 3 és més fàcil que una torre. Era conscient que el món casteller mou passions. Havia seguit unes quantes diades castelleres per la televisió i fins i tot havia assistit de públic en un parell de diades, a Vilafranca i a Girona, i havia pogut gaudir de l'espectacle, detectat la rivalitat entre colles, observat l'alegria que envaeix la plaça quan una colla descarrega una construcció difícil i els planys quan fracassa. En definitiva tenia quatre nocions bàsiques del món casteller des de fora.

Perquè vau escollir els Minyons de Terrassa i els Castellers de Badalona pel vostre programa?

Els Minyons els vam escollir per dues raons. En primer lloc perquè volíem que un dels protagonistes del nostre reportatge

fos en Jaume Rosset, metge i casteller dels Minyons de Terrassa, i pioner en l'aplicació de la ciència al món casteller. En segon lloc perquè quan ens vam plantejar el reportatge pràcticament era el final de temporada i la diada castellera més important que faltava per celebrar era la dels Minyons.

Els Micacos de Badalona els vam triar també per dues raons, perquè si volia incorporar-me durant un temps a una colla per experimentar els castells des de dins, el més pràctic era que la colla fos de la meua ciutat. A

més, com a badaloní, no volia deixar passar l'oportunitat de treure per la tele als de casa...

Et va sorprendre el món casteller? Què et va sorprendre més la seva diversitat de gent, la seva organització, o la preparació per abordar un castell?

Del món casteller em van sorprendre aquests tres aspectes, però el que més em va sorprendre és la duresa física en moments molt puntuals. Com deia durant el reportatge, tot i que he practicat molts esports, fins i tot he fet triatlons i una maratón, el patiment que

s'experimenta en determinats moments dels castells és brutal, inimaginable fins que no es prova.

A plaça després del teu primer castell (4d6a a La Candela, a Valls), se't veu eufòric. Podries descriure una mica què senties en aquell moment?

Era la culminació de gairebé dos mesos d'assaig. Estava molt content, de fet és cert que fins i tot estava eufòric i sorprès alhora de la intensitat dels sentiments que experimentava. M'imagino que als castells en si es va sumar la pressió del reportatge. Si fallava, podríem perdre dos mesos de feina.

Després de l'experiència, t'has plantejat continuar venint? Si no és ara, potser en un futur?

Em vaig plantejar continuar fent de casteller però finalment ho vaig desestimar. El tipus de format del programa Quèquicom m'obliga a implicar-me directament en el reportatge que estic fent, si mantingués aquesta implicació una vegada acabat cadascun dels reportatges no tindria temps material ni per fer reportatges... A més, tinc dues filles, i un munt d'aficions i malauradament un dia té només 24 h i una setmana 7 dies. Si visquéssim a la Lluna (en el sentit literal) on un dia dura 28 dies potser m'ho podria permetre. Però a banda de les limitacions de temps reconec que tinc la impressió que les lesions lleus són freqüents entre els castellers i prefereixo no exposar-me a una lesió.

Amb tot el que has experimentat, estàs d'acord que els Castells siguin Patrimoni Immaterial de la Humanitat?

De fet, ja vaig trobar molt encertat que els declaressin Patrimoni Immaterial de la Huma-

nitat quan només coneixia els castells des de fora, abans d'haver experimentat els castells. Estic gairebé segur que la gent que van aprovar la candidatura només coneixen els castells des de fora. Si els haguessin conegut des de dins probablement ja faria molt temps que serien Patrimoni de la Humanitat...

Moltes gràcies Pere, per contribuir a difondre la colla de la teva ciutat. Esperem que t'ho hagi passat bé entre nosaltres i ja saps que pots tornar quan vulguis.

